

மாலை வானும் குன்றமும்

தங்கத்தை உருக்கி விட்ட
வானோட தன்னிலே ஓர்
செங்கதிர் மாணிக் கத்துச்
செழும் பழம் முழுகும் மாலை,
செங்குத்தாய் உயர்ந்த குன்றின்
மரகதத் திருமேனிக் கு
மங்காத பவழம் போர்த்து
வதைத்து வையம் காண !

ஒளியும் குன்றும்

அருவிகள், வயிரத் தொங்கல் !
அடர்கொடி, பச்சைப் பட்டை !
குருவிகள், தங்கக் கட்பி !
குளிர்மலர், மணியின் குப்பை !
எருதினமேற்பாயும் வேங்கை,
நிலவாமலே எழுந்த மின்னல்,
சருகலாம் ஒளிசேர் தங்கத்
தகடுகள் பாரடாநீ .

கிளி எறிதல்

தலைக்கொன்றாய்க் கதிரைக் கொத்தி
தழைபசுஞ் சிறக பித்து
மலைப்புன்னை மரத்தின் பக்கம்
வந்திடும் கிளிக்கட்டத்தில்,
சிலைப்பெண்ணைக் கவண் எறிந்து,
வீழ்த்தினனே சிறகை என்றாள்.
குலுக்கென்று சிரித்தொருத்தி
"கொழும்புன்னை இலகைகள்" என்றாள் !

குறவன் மயக்கம்

பதட்டமாய்க் கிளிஎன்றெண்ணி
ஆதொண்டைப் பழம்பார்த்தானை
உதட்டினைப் பிதுக்கிக் "கோவை"
உன்குறி பிழைஎன்றோதும் !
குதித்தபிமானமான என்று
குறுந்தபிதுக்கு வானகை
கொதிக்காதே நான் அம்மானே
எனஓர் பெண் கற்றி நிற்பாள் !

குன்றச் சாரல், பிற

குன்றத்தின் "சாரல்", குன்றின்
அருவிகள் குதிக்கும் "பொய்கை"
பன்றிகள் மணற்கிழங்கு
பறித்திடும் "ஊக்கம்" நல்ல
குன்றியின் மணியால், வணைமகை
கொம்பினால் அணிகள் பண்பு
நின்றிடும் குறத்தியர்கள்
"நிலாமுகம்" பாரடா நீ !

குறத்தியர்

"நிறைதினகை கதிர" மூதிரந்து
நெடுந்தாளும் பழுத்த கொல்லைப்
புறத்தினில் தரே போல் நீ ண்ட
புதுப்பரண அமைத்து, மலே
குறத்தியர் கவண் எடுத்துக்
குறிப்பார்க்கும் விழி, நீ லப்ப
எறியும்கை, சுவைகாந் தட்ப
உட்குகைதான் எழில் இடப்பே !

மங்கிய வானில் குன்றின் காட்சி

மறகைன்றான் பரிதி; குன்ற
மங்கையோ ஒளியிழந்து,
நிறமைங்கில் இளங்கை நீ ட்பி
வாராயோ என அழைப்பாள்!
சிறுபுட்கள் அலறும்! யானை
இருப்பிடம் சரேம! அங்கோர்
குறுநரி ஊளைச் சங்கால
இருள் இருள் என்று கவும்!

நிலவும் குன்றும்

இருந்தஓர் கருந்திரகைகள்
இட்டபொற் குவியல் போலே,
கருந்தமிழ்ச் சொல்லுக்கள்ளே
கருத்துக்கள் இருத்தல் போலே
இருள் மடிற்றுக்குன்றத்தை!
நாழிகை இரண்டு செல்லத்
திரும்பிற்று நிலவு ; குன்றம்
திகழ்ந்தது மூத்துப் போலே!

எழில் பெற்ற குன்றம்

நீ லமுக காட்டுக் காரி
நிலாப்பண்ணை, வற்றக் காய்ந்த

Written by
Monday, 25 August 2008 18:40 -

பாலிலே உறமைமோர் ஊற்றிப்
பருமத்தால் கடந்தது, பானை
மேலுற்ற வண்ணெய் அள்ளிக்
கூன்றினமேல் வீ சிவிட்டாள்!
ஏலுமட்டிநீ
எடுத்துண்பாய் எழலை எல்லாம்!

முகில் மொய்த்த கூன்றம்

ஆனகைள், மூதலகைக் கட்டம்,
ஆயிரம் கருங்கு ரங்கு,
வானிலே காட்டி வந்த
வண்முகில் ஒன்று கட்டிப்
பானயில் ஊற்று கின்ற
புதநீ ரப்போல் கூன்றில் மொய்க்கப்
போனது. அபிமநை நஞ்சம்
புகைதல் போல் தோன்றும் கூன்றம்!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>